

U babičky a dedka

Na druhý deň dopoludnia celá rodina vyrazila za babičkou a dedkom do dediny vzdialenej asi osemnásť kilometrov od nich. Cestou sa deti dohadovali, ako sa asi má Popoluška, no len čo pred starorodičovským domom vystúpili z auta, na ďalšie rozumovanie im nezostal čas. Museli sa totiž privítať so starými rodičmi a so všetkými tetami, strýkami, sesternicami a bratrancami, ale tiež so všetkými králikmi, sliepkami aj so psom Goliášom. A to bola poriadna trma-vrma.

„Teda, vy ste zase vyrástli najmenej o desať centimetrov!“ privítal Agátu a Tadeáša strýko Ľubo a pritom im poriadne postrapatil vlasy. „A toto že je malá Rozálka? To hádam nie je ani možné.“

Prečo sa dospelí vždy musia pýtať na tie isté veci? povzdychli si v duchu deti, keď sedeli v predsieni a vyzúvali si topánky.

Potom sa začal podávať obed a Tadeáš s Agátou pomáhali nosiť jedlo na stôl. Najprv babičkinu výbornú polievku s domácimi rezancami a potom pečenú kačicu s knedľami a dusenou kapustou. Nakoniec prišla na rad tradičná slivková omáčka.

„Všetkého je dosť, tak sa nehanbite a vezmite si ešte,“ asi štvrtýkrát dobrosrdečne pripomenul dedko hosťom. „Všetci ste chudí ako triesky.“ Agáta s Tadeášom sa na seba zaškerili – toto dedko hovoril zakaždým. Možno preto, lebo sám bol trochu okrúhlejší.